

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie dyscyplinarnej adw. R. T.
ukaranego za przewinienia dyscyplinarne z § 1 ust. 1, § 4 i in. Zbioru Zasad Etyki
Adwokackiej i Godności Zawodu
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej w dniu 10 stycznia 2023 r.
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 95n u.p.a.
kasacji wniesionych przez ukaranego i jego obrońcę
od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury
z dnia 20 listopada 2021 r., sygn. akt WSD 122/21
utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w P.
z dnia 22 czerwca 2021 r., sygn. akt SD 2/20

p o s t a n o w i ł

1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;
2. wydatkami postępowania kasacyjnego w kwocie 20 (dwudziestu) zł obciążyć ukaranego R. T.

UZASADNIENIE

Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej w P. orzeczeniem z dnia 22 czerwca 2021 r., sygn. akt SD 2/20, po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adw. R. T. obwinionego o to, że:

1. w dniach 13 października 2018 r. i 8 marca 2019 r. na prywatnym koncie utworzonym na portalu internetowym [...], jako adwokat będąc zobowiązanym również w życiu prywatnym do przestrzegania zasad etyki zawodowej, a co za tym idzie do oględności w wypowiedziach oraz unikania publicznego demonstrowania osobistego stosunku do sprawy oraz osób uczestniczących w postępowaniu i dbałości aby wypowiediane wypowiedzi oraz zadawane pytania nie naruszały godności osób biorących udział w sprawie i jednocześnie będąc zobowiązanym do powstrzymania się od używania wyrażen czy zwrotów obraźliwych, użył wobec pracowników Urzędu Wojewódzkiego w P. zwrotów poniżających i obraźliwych:
 - *„Wszystkim żenom. Tym za pultem i poza z wyłączeniem kierowniczych stanowisk w [...] w P. co to wiernie służą faszystowskiemu rządowi”*,
 - *„To taki mały filmik dla wszystkich kandydatów jako faszystowskich ugrupowań jak bardzo różnią się od ludzi wierzących w demokrację i uczciwość i z pozdrowieniami dla faszystowskich przedstawicieli na al. [...] i pl. [...]”*,
 tj. o czyny z § 1 ust. 2 § 4, § 17, § 18, § 27 ust. 1 i § 28 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze,
2. w dniu 19 lutego 2019 r. w P. w treści pisma skierowanego do Biura Organizacyjno - Administracyjnego Urzędu Wojewódzkiego, w sprawie o sygnaturze akt [...] jednocześnie jako adwokat, będąc zobowiązanym do przestrzegania również w życiu prywatnym zasad etyki zawodowej, a co za tym idzie do zachowania umiaru, współmierności i oględności w wypowiedziach oraz unikania publicznego demonstrowania osobistego stosunku do sprawy oraz osób uczestniczących w postępowaniu i dbałości aby wypowiediane wypowiedzi oraz zadawane pytania nie naruszały godności osób biorących udział w sprawie, użył określeń obraźliwych i poniżających : *„Informacja ta jest niezbędna chociażby do*

przedstawienia w ramach Sympatyków K. i Ł. w związku ze zbliżającymi się wyborami do Parlamentu Europejskiego jak i Sejmu i Senatu albowiem istotnym jest wskazanie wyborcom, kto z osób, które zajmują kierownicze stanowiska w administracji rządowej na terenie Województwa [...] tworzonej przez przedstawicieli partii posiadającej znamiona faszystowskie, zasiada również w innych podmiotach, czy uzyskuje wynagrodzenie i w jakiej wysokości były to dochody, w sytuacji kiedy mogły by powstać wątpliwości w zakresie ich przygotowania merytorycznego. ”,

tj. o czyny z § 1 ust. 2 § 4, § 7, § 17, § 18, § 27 ust. 1 i § 28 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze,

uznał go za winnego:

1. czynu opisanego w pkt 1, z tą zmianą, że jako podstawę prawną odpowiedzialności obwinionego przyjął art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 1 ust. 2, § 4, § 17, § 18 ust. 1 i 3, § 27 ust. 1 i § 28 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu - i wobec tego na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze wymierzył obwinionemu dyscyplinarną karę upomnienia;
2. czynu opisanego w pkt 2, z tą zmianą, że jako podstawę prawną odpowiedzialności obwinionego przyjął art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 1 ust. 2, § 4, § 17, § 18 ust. 1, § 27 ust. 1 i § 28 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu - i wobec tego na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze wymierzył obwinionemu karę dyscyplinarną upomnienia,
3. na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze łączy kary wymienione w pkt I i II orzeczenia i wymierzył obwinionemu karę łączną - dyscyplinarną karę upomnienia,
4. obciążył obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w całości i w związku z tym zasądził od niego, na rzecz Izby Adwokackiej w P. kwotę

1 000 zł tytułem kosztów dochodzenia dyscyplinarnego oraz kwotę 1 000 zł tytułem kosztów postępowania przed sądem dyscyplinarnym I instancji.

Obrońca obwinionego zaskarżył orzeczenie w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia:
1. w rezultacie przekroczenia przez sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolne oraz nie korespondujące ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego przyznanie mocy dowodowej zeznaniom świadków oskarżenia, pomimo tego, że pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności wyjaśnienia obwinionego, nie daje podstaw do wyciągnięcia jednoznacznych wniosków co do tego, czy użyte przez adw. R. T. określenia można uznać w szerokim ujęciu za obraźliwe i poniżające, *ergo* czy obwiniony naruszył zasady etyki adwokackiej;
2. w rezultacie niewyłączenia ze składu orzekającego sędziego sprawozdawcy adw. M. P., pomimo tego, że istniały uzasadnione podstawy co do jej bezstronności w sprawie;
3. polegającą na przeprowadzeniu postępowania dowodowego jedynie w części i wyrokowaniu w oparciu o część, a nie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, co znalazło swój wyraz w nieprzeprowadzeniu (oddaleniu) podczas rozprawy głównej zawnioskowanego przez obwinionego całego szeregu dowodów, co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albowiem wszystkie te dowody zmierzały do całościowego i wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności mających zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie dla ustalenia, czy użyte przez adw. R. T. określenia można uznać za obraźliwe i poniżające oraz czy sformułowania użyte przezeń we wpisach przekroczyły dopuszczalną przez zasady etyki wolność wypowiedzi bądź oględność sformułowań;
4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że zgromadzone dowody dostatecznie potwierdziły słusność zarzutów, w sytuacji gdy prawidłowa

ocena zebranego materiału dowodowego, przeprowadzona na podstawie wszystkich (w tym także oddalonych przez Sąd I instancji) dowodów musiałaby doprowadzić do nie nasuwających najmniejszych wątpliwości wniosków, iż użytych przez adw. R. T. określeń nie można uznać za obraźliwe i poniżające, a tym samym nie sposób przyjąć, jakoby obwiniony naruszył zasady etyki adwokackiej.

Na podstawie tak skonstruowanych zarzutów skarżący wniósł o uniewinnienie obwinionego adw. R. T., ewentualnie o uchylenie zaskarżone orzeczenie i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu Izby Adwokackiej w P. do ponownego rozpoznania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury orzeczeniem z dnia 20 listopada 2021 r., sygn. akt WSD 122/21, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie oraz zasądził od obwinionego adw. R. T. na rzecz Naczelnej Rady Adwokackiej 1 000 zł tytułem kosztów postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Adwokatury.

Kasację od orzeczenia wniósł obwiniony, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 6 ust 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka gwarantującego prawo do rzetelnego procesu w związku z art. 6 k.p.k. i art. 448 par 1 *in fine* k.p.k. poprzez, przyjęcie przez Sąd odwoławczy do rozpoznania apelacji obrońcy obwinionego w sytuacji kiedy została ona przesłana wraz z aktami z sądu I instancji na 4 dni przed upływem terminu do wniesienia apelacji przez obwinionego co uniemożliwiło mu skorzystanie z prawa do zapoznania z aktami i złożenie pełnej apelacji co mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie co do istoty sprawy,
2. art. 6 ust 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka gwarantującego prawo do rzetelnego procesu w związku z art. tj. art. 6 k.p.k. art. 425 § 1 k.p.k. i polegające na nierozpoznaniu prawidłowo wniesionej apelacji obwinionego od wyroku sądu I instancji, którą mimo jej złożenia w terminie określonym w art. 445 § 1 k.p.k. przekazano z aktami sprawy sądowi odwoławczemu w czasie umożliwiającym jej rozpoznanie wraz z apelacją wniesioną przez

obrońcę, czym naruszono prawo obwinionego do obrony poprzez pozbawienie go możliwości poddania wyroku Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w P. kontroli instancyjnej Wyższego Sadu Dyscyplinarnego w aspekcie zarzutów zawartych w wywiedzionych na jego korzyść w środku co mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie,

3. art. 6 ust 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka gwarantującego prawo do rzetelnego procesu i art. 10 ust 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka gwarantującego prawo do swobody wypowiedzi w zw. z art. 6 k.p.k. i art. 425 § 1 k.p.k. polegających na nierozpoznaniu zarzutów apelacji obwinionego - mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie,
4. art. 433 § 2 k.p.k. zw. z art. 410 k.p.k., i art. 7 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nierozważenie zarzutów odwoławczych podnoszących dokonanie ustaleń faktycznych przez sąd I instancji na podstawie dowodów w postaci przesłuchania li tylko świadków oskarżenia a pominięciu wniosków dowodowych powoływanych przez obwinionego i obrońcę a w szczególności w zakresie ustalenia znaczenia i kontekstu użycia przez obwinionego sformułowań zawartych we wpisach z dnia 13 października 2018 r. oraz 8 marca 2019 r. jak i w piśmie z dnia 19 lutego 2019 r., a w tym dowodu z opinii biegłego językoznawcy co mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie,
5. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów art. 10 ust 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka gwarantującego prawo do swobody wypowiedzi w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. , 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 433 par 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów, a w szczególności na poparciu ustaleń i oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji i przyjęciu ich jako własne, a w szczególności do stwierdzenia że zawarte we wpisach sformułowania oraz zapisy zostały użyte w sposób pejoratywny i z zamiarem obrazy osób pracujących w administracji rządowej w oparciu o własne nie poparte wiedzą

- historyczną, opracowaniami naukowymi i wiedza specjalną ustalenia co mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie,
6. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów art. 10 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka gwarantującego prawo do swobody wypowiedzi w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. , 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. 457 § 3 k.p.k. poprzez założenie, *a priori*, że użyte sformułowanie „faszystowski” ma znaczenie pejoratywne *per se* w oparciu o własne subiektywne odczucia Sędziów Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, nie poparte żadnymi rozstrzygnięciami naukowymi i wiedzy specjalnej zwłaszcza z okresu po 1989 r. oraz bez przeprowadzania szczegółowej analizy znamion systemu, co w konsekwencji stanowi, że dla Sędziów Wyższego Sądu Dyscyplinarnego sformułowanie „faszystowski” jest tylko i wyłącznie powiązane z Niemcami pod rządami Hitlera prowadząc w chwili obecnej do sprzeczności z podstawową wiedzą historyczną, poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że wszystkie sformułowania użyte we wpisach na portalu i piśmie z dnia 19 lutego 2019 r. dotyczyły pracowników Urzędu Wojewódzkiego w P. i osobistego stosunku autora od tych osób. W konsekwencji w ramach instancyjnej kontroli ustaleń faktycznych sądu I instancji należy stwierdzić rażące naruszenie,
 7. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów art. 10 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka gwarantującego prawo do swobody wypowiedzi w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., w zw. z art. 170 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. i zw. z art. 433 § 2 k.p.k. 457 § 3 k.p.k. poprzez pominięcie kwestii przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego językoznawcy zmierzającej do ustalenia kontekstu wypowiedzi obwinionego i jej znaczenia co mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie.

Na podstawie tak skonstruowanych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego, bądź uchylenie orzeczenia i przekazanie Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Adwokatury do ponownego rozpoznania.

Kasację od orzeczenia wniosł obrońca obwinionego, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1. art. 6 ust 1. Europejskiej Konwencji Praw Człowieka gwarantującego prawo do rzetelnego procesu w zw. z art. 6 k.p.k. i art. 448 par 1 *in fine* k.p.k. poprzez przyjęcie przez sąd odwoławczy do rozpoznania apelacji obrońcy obwinionego, w sytuacji kiedy została ona przesłana wraz z aktami z sądu I instancji na 4 dni przed upływem terminu do wniesienia apelacji przez obwinionego, co uniemożliwiło skorzystanie z prawa do zapoznania z aktami i złożenie pełnej apelacji, co z kolei mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie co do istoty sprawy,
2. art. 6 ust 1. Europejskiej Konwencji Praw Człowieka gwarantującego prawo do rzetelnego procesu w zw. z art. tj. art. 6 k.p.k., art. 425 § 1 k.p.k. i polegające na nie rozpoznaniu prawidłowo wniesionej apelacji obwinionego od wyroku sądu I instancji, którą mimo jej złożenia w terminie określonym w art. 445 § 1 k.p.k. przekazano z aktami sprawy sądowi odwoławczemu w czasie umożliwiającym jej rozpoznanie wraz z apelacją wniesioną przez obrońcę, czym naruszono prawo obwinionego do obrony poprzez pozbawienie go możliwości poddania wyroku Sądu Dyscyplinarnego Izby Poznańskiej kontroli instancyjnej Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w aspekcie zarzutów zawartych w wywiedzionych na jego korzyść w środку, co mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie,
3. art. 433 § 2 k.p.k. zw. z art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nie rozważenie zarzutów odwoławczych podnoszących dokonanie ustaleń faktycznych przez sąd I instancji na podstawie dowodów w postaci przesłuchania li tylko świadków oskarżenia, a pominięciu wniosków dowodowych powoływanych przez obwinionego i obrońcę, w szczególności w zakresie ustalenia znaczenia i kontekstu użycia przez obwinionego sformułowań zawartych we wpisach z dnia 13 października 2018 r. oraz 8 marca 2019 r. jak i w piśmie z dnia 19 lutego 2019 r. a w tym dowodu

z opinii biegłego językoznawcy co mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie,

4. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów, a w szczególności na poparciu ustaleń i oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji i przyjęciu ich jako własne, a w szczególności do stwierdzenia że zawarte we wpisach sformułowania oraz zapisy zostały użyte w sposób pejoratywny i z zamiarem obrazy osób pracujących w administracji rządowej w oparciu o własne nie poparte wiedzą historyczną, opracowaniami naukowymi i wiedzą specjalną ustalenia co mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie;
5. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. , art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. poprzez założenie *a priori*, że użyte sformułowanie „faszystowski” ma znaczenie pejoratywne *per se* w oparciu o własne subiektywne odczucia Sędziów Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, nie poparte żadnymi rozstrzygnięciami naukowymi i wiedzy specjalnej zwłaszcza z okresu po 1989 r. oraz bez przeprowadzania szczegółowej analizy znamion systemu, co w konsekwencji stanowi, że dla Sędziów Wyższego Sądu Dyscyplinarnego sformułowanie „faszystowski” jest tylko i wyłącznie powiązane z Niemcami pod rządami Hitlera, prowadząc w chwili obecnej do sprzeczności z podstawową wiedzą historyczną, poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że wszystkie sformułowania użyte we wpisach na portalu i piśmie z dnia 19 lutego 2019 r. dotyczyły pracowników Urzędu Wojewódzkiego w P. i osobistego stosunku autora od tych osób,
6. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. i zw. z art. 433 § 2 k.p.k. 457 § 3 k.p.k. poprzez pominięcie kwestii przeprowadzenia dowodu z opinii

biegłego językoznawcy zmierzającej do ustalenia kontekstu wypowiedzi obwinionego i jej znaczenia co mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie.

Skarżący w żadnym miejscu swojej kasacji nie wskazał jednak o co wnosi.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Obie kasacje są oczywiście bezzasadne, co uzasadniało oddalenie ich na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego cel stanowi eliminacja z obiegu prawnego orzeczeń dotkniętych najpoważniejszymi uchybieniami, mogącymi wywrzeć istotny wpływ na ich treść. Zarzut kasacyjny – aby okazać się skuteczny – musi więc wskazywać na naruszenie znaczącej rangi, a nie stanowić polemikę z niesatysfakcjonującym strony rozstrzygnięciem Sądu II instancji. Z uwagi na wyjątkowy charakter kasacji, strona może ją wnieść jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt II KK 58/18). Kwestionowanie spełnienia przez sąd odwoławczy standardu kontroli rzetelnej obarczone jest dodatkowym wymogiem, precyzyjnego wykazania, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.), i że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. W przypadku podniesienia zaś naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., należy mieć dodatkowo na uwadze, że sporządzenie uzasadnienia orzeczenia sądu odwoławczego, następuje już po jego wydaniu, co w świetle brzmienia art. 537a k.p.k., nie może powodować uchylecia wyroku tylko z tego powodu, że nie spełnia ono wymogów art. 457 § 3 k.p.k. (Postanowienie SN z 28.10.2020 r., IV KK 442/20, LEX nr 3088843). Ponadto wynikający z treści art. 433 § 2 k.p.k. obowiązek sądu odwoławczego rozważenia wszystkich zarzutów apelacyjnych oznacza konieczność odniesienia się do ich istoty, a nie do wszystkich szczegółowych argumentów podniesionych w uzasadnieniu apelacji. Zgodnie z art. 424 § 1 k.p.k. uzasadnienie orzeczenia ma być zwarte, a więc w taki sposób sąd odwoławczy winien uargumentować swoje stanowisko co do podniesionych zarzutów, odnosząc się do ich istoty.

Odnosząc do realiów niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż nie są zasadne podniesione przez obrońcę obwinionego zarzuty rażącej obrazu art. 6 k.p.k. opisane w pkt 1 – 3 kasacji. Przede wszystkim zauważyć należy, iż – jak wynika z akt sprawy – obwinionemu został doręczony odpis orzeczenia sądu I instancji w dniu 28 czerwca 2021 r. wraz z pouczeniem o prawie do złożenia w terminie 14 dni wniosku o sporządzenie jego uzasadnienia (k. 308). Obwiniony dwukrotnie złożył wnioski o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia, nie podpisując żadnego z nich, mimo że jako podmiot profesjonalny był świadomy skutków uchybienia (k.312,317). Pomimo tak istotnego braku formalnego obwinionemu doręczony został odpis orzeczenia wraz uzasadnieniem w dniu 20 września 2022 r. (k. 327). Obwiniony w dniu 6 października 2021 r. (data wpływu) złożył odwołanie, które ponownie nie zostało przez niego podpisane, a zatem nie było możliwe nadanie mu biegu. Brak podpisu został dopiero usunięty w dniu 18 listopada 2021 r., w następstwie wezwania doręzonego mu w dniu 9 listopada 2021 r. Z tego też względu dopiero w dniu 23 listopada 2021 r. wydane zostało zarządzenie o przyjęciu odwołania, w więc już po rozpoznaniu odwołania obrońcy i wydaniu w dniu 20 listopada 2021 r. orzeczenia przez sąd odwoławczy. Obwiniony został powiadomiony o tym, że w dniu 28 września 2021 r. akta sprawy dyscyplinarnej zostały przesłane do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie wraz z odwołaniem jego obrońcy, którego odpis został załączony do zawiadomienia. Mimo tego nie podjął żadnej czynności, aby niezwłocznie usunąć brak formalny poprzez podpisanie odwołania w terminie umożliwiającym jego rozpoznanie przez sąd ad quem wraz z odwołaniem obrońcy. Obwiniony miał przy tym wiedzę, iż na dzień 20 listopada wyznaczona została rozprawa odwoławcza, albowiem w 8 listopada 2021 r. został powiadomiony o jej terminie. Reasumując stwierdzić należy, iż odwołanie obwinionego nie zostało rozpoznane łącznie wraz z odwołaniem jego obrońcy wyłącznie z przyczyn leżących po jego stronie, a zatem nie można w takiej sytuacji przyjąć, że nastąpiło rażące naruszenie jego prawa do obrony. Podkreślić należy, iż obwiniony będąc podmiotem profesjonalnym korzystał nadto z pomocy obrońcy, przy czym żaden z nich nie uczestniczył w rozprawie odwoławczej i nie wnosił o odroczenie rozprawy w celu łącznego rozpoznania obu odwołań.

Obrońca podniósł nadto w kasacji zarzuty rażącej obrazy art. 433 § 2 k.p.k., opisane w pkt 3 – 6, zarzucając sądowi odwoławczemu nierozpoznanie zarzutów, które nie zostały podniesione w apelacji. Przypomnieć należy, iż w apelacji skarżący podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania nie wskazując, które konkretnie przepisy zostały naruszone, na czym to naruszenie polegało oraz w jaki sposób uchybienia te mogły mieć wpływ na treść orzeczenia. Do istoty sformułowanych w sposób bardzo ogólny i niekonkretny zarzutów odwoławczych, odniósł się w sposób zwięzły sąd odwoławczy, zaś powołana w uzasadnieniu orzeczenia argumentacja jest adekwatna do ich jakości i treści.

Dopiero w kasacji obrońca zarzucił naruszenie przez sąd *a quo* naruszenie szeregu konkretnych przepisów procesowych tj. art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. 410 k.p.k., 424 § 1 pkt 1 k.p.k., 170 k.p.k. i art. 193 k.p.k. Odnosząc się do tak sformułowanych zarzutów kasacyjnych należy stwierdzić, iż są one bezzasadne w stopniu oczywistym, albowiem są one skierowane pod adresem sądu I instancji. Wobec tego, iż nie były one wcześniej podniesione w odwołaniu, oczywiście bezzasadne są zarzuty rażącego naruszenia przez sąd *ad quem* art. 433 § 2 k.p.k.

Powołana wyżej argumentacja odnosi się także do kasacji obwinionego, w której podniesione zostały zarzuty o identycznej treści.

W kontekście powołanej wyżej argumentacji, obie kasacje jawią się jako oczywiście bezzasadne i zmierzające wyłącznie do ponowienia prawidłowo przeprowadzonej przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej orzeczenia sądu I instancji.

Mając powyższe na względzie należało postanowić, jak w sentencji.